

Uusi kolumnistimme kertoo olevansa ”keski-ikäinen täti-ihminen Nokialta, Uusi-Mattilan tilalta. Kasvatan ja jalostan Simmental-karjaa tavoitteilla: 50-400-700, sujuvuus, lihakuus ja mielenterveys.” Veera vuorottelee kolumnistina Mikko Sippolan kanssa.

Märehditkö tyytyväisenä, karjatilallinen?

ELÄMME SYMBIOOSISSA eläintemme kanssa. Päivittäinen yhteistyö niin myötä- kuin vastamäessä, niin Mansikin kuin Mustikin kanssa, vaikuttaa vahvasti molempien osapuolien terveyteen ja hyvinvointiin. Oma selkäkipuni tai kirstitys korvien ympärillä purkautuu laavamyrskyn lailla Mustikin murheeksi. Samoin ahtaassa tai likaisessa karsinassa tuskaileva Mansikki tartuttaa tappiomielialansa minuun viivyttelämättä.

Kuivilla oljilla löhöilevän lauman märehdintä tasaa myös oman pulssini ja laskee verenpaineen normaaliksi. Vastasyntynyttä vasikkaansa nuoleva, onnea hehkuva emo vie ajatukset omaan seimeen kapaloitun käärön luo. Hätäntyneenä menetettyä vasikkaansa etsivä emo saa palan nousemaan kurkkuun. Parhaiten me pidämme huolta toinen toisistamme – lehmät ja hoitajat.

OMAN JAKSAMISENI kruununjalokivi on uupumaton karjamestarimme Lotta, joka on sekä huolellinen että tehokas – nopea, mutta tarkka. Arkiset askareet sujuvat luotettavasti ja ripeästi. Itse en ole erityisen järjestelmällinen enkä häpeä tunnustaa, että en ole firman paras kolaaja, nopein paalinjakaja enkä sujuvin sonnan kantaja.

Viisaat sanovat, että palkkaa aina itseäsi parempi työntekijä. Ymmärrän, että se ei joka tilalla ole syystä tai toisesta mahdollista, mutta suosittelen sitä täydellä lämmöllä. Pelkästään kunnallisten lomittajien varaan emme voi vähäisiä lepoetkiämme jättää. Oma lomittajamme Sabriina hehkuu nuoruuden intoa, mutta samaa ei voi valitettavasti sanoa kaikista konkareista.

PERINNELOMITTAJIEN LISÄKSI karvani nousevat pystyyn muutamista muistakin maatalousalan eläkevirkojen suorittajista, joiden tulovastuul-

lisuus on loppunut suurin piirtein niillä main, kun Suomi liittyi EU:hun.

Viime vuonna me karjankasvattajat pääsimme suorastaan VIP-aitioon ministeriön ja Ruokaviraston turkkamaisessa farssissa nimeltään EU:n nautapalkkio. Erona ammattilaistatteriin ainoastaan se, että näytös jatkuu, vaikka yleisöltä loppui jo rahat. Todellisia korotuksia eläinten hyvinvoinnin korvaukseen ei myöskään tullut, joten ei taida olla sekään kovakaulaisten prioriteetti, vaikka toista ehkä yritetään kuluttajillekin väittää.

Meitä muistetaan myös monenlaisilla Hömpää Maaseudulle-kurseilla, vaikka jo vuosia on ollut tiedossa, että todellinen tarve tiloilla olisi niinkin yksinkertaiselle ja vanhalle keksinnölle kuin: Raha.

Rahan puutteen lisäksi karjamieltä mustaavat hapannaama-konemyyjät ja muut maansa myyneet sidosryhmien edustajat, jotka kyllä yrittävät parhaansa kello 8–15.30.

PITKÄ PARISUHDE OMAAN MAATILAAN sisältää aikajoin kyllästymistä ja turhautumista. On päiviä, jolloin oma kyntöaura ottaa oikein aika paljon kupoliin. Onnistumisien kautta ja säilyttämällä motivaation ja työn ilon kassakaapissa pahan päivän varalle jaksaa taas eteenpäin. Olemalla innokas ja uudistamalla itseään ja ajatteluaan löytyy taas uusi kipinä.

Työpaikan vaihtaminen ei ole yhtä helppoa kuin monella muulla alalla, mutta aina voi tehdä parannuksia omiin työoloihinsa. Mitä jos korjaisin tuon retkottavan oven ihan vain piristääkseni itseäni? Jospa heittäisin romut romulavalle, jotta en joka päivä kompastu niihin uudelleen? Yrittäjänä yrittäjien joukossa olemme kuitenkin itse vastuussa omasta ja yrityksemme hyvinvoinnista.

Menestyksestä karjavuotta kaikille! •